

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2018, č. j. KUZL 36147/2018-2, sp. zn. KUSP 36147/2018/DOP/Mi, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2020, č. j. 41 A 52/2018 – 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 4. 4. 2018, č. j. MMZL 017008/2018 (dále jen „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 27. 5. 2017, v 11:00 hod., ve Zlíně, na pozemní komunikaci I/49, na křižovatce třídy Tomáše Bati a ulice Hřbitovní, ve směru jízdy na Otrokovice, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Caddy, registrační značky X nerespektoval světelné signály, neboť nezastavil na signál s červeným světlem „STŮJ!“ a s vozidlem projel křižovatkou, a dále tím, že téhož dne, v době blízké 11:00 hod., ve Zlíně, na účelové komunikaci v místě na parkovišti u prodejny UNIHOBBY, jako řidič téhož motorového vozidla při silniční kontrole prováděné hlídkou policie nepředložil na výzvu policistů ke

kontrole řidičský průkaz, který musí mít řidič při řízení motorového vozidla u sebe. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

[3] Proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Výslovně se ztotožnil s obsáhlým vyjádřením žalovaného k jednotlivým žalobním bodům obsahujícím i odkazy na relevantní judikaturu; jeho text podrobně v rozsudku zrekapituloval. Krajský soud měl za jednoznačně prokázané, že se přestupkového jednání dopustil žalobce. Z výpovědi policistů, kteří vypovídali před správním orgánem jako svědci, vyplynulo, jak byla totožnost řidiče vozidla zjišťována, tedy i porovnáním fotografie na předložené kopii řidičského průkazu s fotografií zobrazenou v mobilním telefonu pocházející z registru obyvatel (a řidiče policisté přímo viděli). Jejich výpověď nezpochybnilo ani to, že při výslechu před správním orgánem nedokázali ze čtyř fotografií mužů předložených tehdejším zmocněncem žalobce určit, zda je na některé z nich zachycen řidič vozidla, neboť není v lidských možnostech, aby si vzhledem k zaměření svých služebních povinností po téměř sedmi měsících přesně pamatovali jeho podobu. Žalobce navíc ke svému tvrzení, že se v době přestupkového jednání na území České republiky nezdržoval, neuvedl nic bližšího, a také netvrdil, že by jeho vozidlo bylo odcizeno nebo někomu zapůjčeno, a proto ho řídil někdo jiný.

[4] Krajský soud také nepokládal za důvodnou námitku, že nebyl řádně zjištěn skutkový průběh přestupkového jednání, neboť podle žalobce si policisté nemohli být jisti, zda se řidič dopustil porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, jelikož z místa, odkud semafor pozorovali, nemohli vidět, kde se přesně nachází příčná čára souvislá určená k zastavení před semaforem. Z podkladů založených ve správním spise, a to z Oznámení přestupku, kamerového záznamu a také výpovědi obou svědků – policistů je však jednoznačně postaveno najisto, že žalobce nezastavil jím řízené vozidlo na signál „Stůj!“, tedy na signál, kdy na světelném zařízení svítí signál červené barvy. Podle krajského soudu je výrok prvostupňového rozhodnutí jasný, určitý a srozumitelný.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uplatnil důvody podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že nebyl subjektem přestupku, jelikož rozhodného dne vozidlo neřídil, protože se nacházel mimo území České republiky. Krajský soud špatně vyhodnotil svědecké výpovědi, neboť uvedl, že svědci využili svého mobilního telefonu, aby si v něm zobrazili podobu stěžovatele z registru obyvatel, kterou následně porovnali s podobou řidiče. Svědci však nic takového nevypověděli, pouze svědek K. uvedl, že takovou možnost mají. Druhý svědek, nadstrážmistr se služebním číslem X, naopak uvedl, že řidič byl ztotožněn na základě předložených dokladů. To, že svědci tvrdí, že řidiče ztotožnili jako osobu stěžovatele, však svědčí pouze o tom, že se řidič jeho doklady prokázal, ne že jím byl sám stěžovatel. Ani v úředním záznamu není uvedeno, že by policisté provedli ztotožnění dle technických prostředků náhledem do registru obyvatel. Policisté také uvedli, že řidič předložil kopii řidičského průkazu, v úředním záznamu však nic takového není. Rovněž nerozpoznali stěžovatele na fotografiích předložených zmocněncem při výslechu ve

správním řízení. Ve vozidle se dle policistů nacházel spolujezdec, který však nebyl ztotožněn, patrně proto, aby policisté eliminovali jediného svědka, který mohl k podobě řidiče něco vypovědět. Policisté též tvrdili, že pořídili fotografie vozidla stěžovatele a předložených dokladů, ty však nejsou součástí správního spisu. Skutkový stav ohledně subjektu přestupku tak nebyl zjištěn bez důvodných pochybností.

[7] Stěžovatel dále namítá, že nebyl prokázán skutkový průběh přestupku. Policisté totiž z místa, kde se nacházeli, nemohli vidět vodorovné dopravní značení „příčná čára souvislá“, a tedy nemohli vidět, zda v době, kdy se na semaforu objevila červená, bylo vozidlo již za touto čárou. Navíc videozáznam neobsahuje moment, kdy vozidlo vjelo do křižovatky. Prokazuje tedy pouze to, že v momentě, kdy bylo vozidlo v křižovatce (za příčnou čárou souvislou), svítil na semaforu signál „Stůj!“, ale neprokazuje to, zda tento signál svítil už v momentě, kdy řidič příčnou čárou souvislou přejížděl. Správní orgán se tak měl více věnovat tomu, zda policisté vůbec měli možnost vidět příčnou čáru na silnici, a tedy spatřit spáchání přestupku.

[8] Podle stěžovatele je též vadný výrok napadeného rozhodnutí, neboť nebyla naplněna skutková podstata přestupku (zásada *nullum crimen sine lege*). Právní kvalifikace neodpovídá porušené právní normě. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu se ho dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla *„v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích…*“. Podstatné je, že musí být naplněna kumulativní podmínka porušení jak § 4 písm. b), tak i § 4 písm. c) téhož zákona. Dle výroku napadeného rozhodnutí stěžovatel porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, avšak není tvrzeno, že by porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo jednání mělo být kvalifikován jako jiný přestupek.

[9] Stěžovatel také namítá podjatost soudkyně JUDr. Jany Kubenové vůči jeho zástupci, jehož nevěcně a zbytečně účelově zesměšnila za pomoci nepravdivých tvrzení pod bodem 136 napadeného rozsudku.

[10] Stěžovatel a jeho zástupce závěrem vyslovili svůj nesouhlas s vyvěšením svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí a vyjádřil souhlas s argumentací krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatel je oprávněn k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

III.A Podjatost soudkyně

[14] Stěžovatel namítá, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně, jejíž podjatost stěžovatel spařuje ve způsobu, jakým odůvodnila napadený rozsudek (konkrétně v bodu 136, týkajícím se uveřejňování údajů o advokátovi stěžovatele v anonymizované verzi rozhodnutí). Je přesvědčen, že soudkyně zástupce stěžovatele zesměšňuje a chová se vůči němu nekorektně.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že se podobnou námitkou proti totožné pasáži odůvodnění jako v nyní projednávané věci zabýval v rozsudku ze dne 23. 11. 2020, č. j. 3 As 93/2019 - 51, v němž nebyla shledána důvodnou, a ze závěrů tohoto rozsudku nyní vychází.

[16] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Poměr soudce k účastníkům nebo k jejich zástupcům (ať již přátelský či nepřátelský) může být založen příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může například jít i o vztah ekonomické závislosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem pro vyloučení však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[17] Není pravdou, že JUDr. Kubenová odůvodnila napadený rozsudek tak, aby zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška nevěcně a zbytečně účelově zesměšnila. Naopak věcně reagovala na uplatněné žalobní námitky i na návrh, aby nebyl napadený rozsudek v plném znění zveřejňován na webu Nejvyššího správního soudu, a v odůvodnění příhodně citovala jeho judikaturu. Kromě toho lze dodat, že Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval na téma nepodjatosti soudců bez ohledu na jejich kritický postoj k případným zneužívajícím praktikám zástupce stěžovatele (viz například usnesení ze dne 17. 5. 2017, č. j. Nao 180/2017 – 36). Tato judikatura je zástupci stěžovatele nepochybně dobře známa, neboť často působil jako zástupce v těchto judikovaných věcech a námitku podjatosti opakovaně neúspěšně předkládal. Kasační námitka tvrdící pochybnosti o nepodjatosti a mířící k tomu, že ve věci rozhodovala vyloučená soudkyně, tedy není důvodná.

III.B Subjekt přestupku

[18] Stěžovatel namítá, že nebyl subjektem přestupku, neboť rozhodného dne nemohl vozidlo řídit, protože se nacházel mimo území České republiky.

[19] Ze správního spisu vyplývá, jakým způsobem byl stěžovatel ztotožněn. Podle výpovědi policistů byl po zastavení vozidla řidič vyzván k předložení dokladů pro provoz a řízení motorového vozidla. Řidič předložil mj. fotokopii řidičského průkazu. Na otázku, jak byl řidič vozidla ztotožněn, uvedli policisté při svědecké výpovědi, že „lustrací" řidiče na základě údajů na předložené fotokopii řidičského průkazu, resp. zjevně pomocí výslovně zmíněné aplikace ve služebním telefonu, která umožňuje zobrazit si fotku osoby z registru obyvatel, již lze porovnat s osobou řidiče. Jeden z policistů také uvedl, že si myslí, že řidič předložil svůj cestovní pas. Řidiče vozidla ztotožnili jako stěžovatele.

[20] Na základě těchto informací dospěl krajský soud k tomu, že jednoznačně vyplynulo, jak byla totožnost řidiče vozidla zjištěna a že bylo prokázáno, že se přestupkového jednání dopustil stěžovatel. Uvedl také, že věrohodnost výpovědí svědků nebyla zpochybněna, neboť je pochopitelné, že si po téměř sedmi měsících od přestupkového jednání policisté přesnou podobu řidiče vozidla nepamatují, a nepoznají ho na zástupcem předložených fotografiích.

[21] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s posouzením krajského soudu a námitce stěžovatele tak nemohl přisvědčit. Krajským soudem rekapitulovaný způsob ztotožnění řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je běžně užívaný, výpovědi svědků nebudí v tomto směru žádné pochybnosti a vágní tvrzení v žalobě o pobytu v cizině není bez dalšího způsobilé je zpochybnit.

[22] Námitky týkající se neztotožnění spolujezdce, rozporu svědecké výpovědi a úředního záznamu ohledně předložení kopie řidičského průkazu, absence fotografií vozidla a předložených dokladů ve správním spisu a toho, že ani jeden ze svědků netvrdil, že by řidiče vozidla ztotožnil na základě „lustrace" z registru obyvatel, byly stěžovatelem poprvé uplatněny až v kasační stížnosti, přitom je mohl uplatnit již v řízení před krajským soudem. Proto jsou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné a Nejvyšší správní soud se jimi při posuzování důvodnosti kasační stížnosti nemohl zabývat.

III.C Skutkový průběh

[23] Stěžovatel dále namítá, že nebyl řádně prokázán skutkový stav, konkrétně průběh přestupkového jednání. Nebylo totiž zjištěno, zda světelný signál s červeným světlem svítil v momentě, kdy se vozidlo nacházelo před vodorovnou dopravní značkou „Příčná čára souvislá".

[24] Podle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá", „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením*.

[25] Krajský soud měl za jednoznačně prokázané, že žalobce nezastavil jím řízené vozidlo na signál „Stůj!". Vycházel z videozáznamu pořízeného policisty, na kterém je zachycen průjezd vozidla stěžovatele v uvedený čas na křižovatce ulice tř. T. Bati a ulice Hřbitovní ve směru jízdy na Otrokovice, přičemž je zřetelně vidět červený světelný signál

„Stůj!“ na semaforu. Policisté dále ve svých svědeckých výpovědích shodně uvedli, že vozidlo projelo křižovatkou i přes červený světelný signál „Stůj!“. Vozidlo v uvedený den a hodinu pozorovali z místa vzdáleného 30 – 35 m v denní dobu, kdy bylo jasné slunečné počasí a dobrá viditelnost, přičemž dobře viděli také na vozovku a na světelné zařízení. Na pouze velmi krátkou dobu (1 – 4 s) ztratili vozidlo z dohledu, ovšem v této době nemohlo dojít v žádném případě k záměně vozidla ani k výměně řidičů, neboť za tu dobu vozidlo nemohlo nikam odbočit.

[26] Stěžovatel zpochybňuje výpovědi policistů tvrzením, že z místa, kde policisté stáli, nemohli příčnou čáru souvislou na vozovce vidět, neboť ani na videozáznamu není viditelná.

[27] Je třeba přisvědčit stěžovateli, že z videozáznamu není dopravní značka „Příčná čára souvislá“ viditelná, to však neznamená, že ji policisté vidět nemohli a že by tím byla zpochybněna jejich výpověď. Policisté naopak ve shodě uvádějí, že na vozovku dobře viděli. Z výše uvedeného je zřejmé, že skutkový stav ohledně průběhu přestupkového jednání je jednoznačně prokázán. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil s hodnocením krajského soudu, že stěžovatel nezastavil jím řízené vozidlo na červený světelný signál „Stůj!“.

[28] Námitku zpochybňující hodnocení výpovědi nadstrážmistra se služebním číslem 328811 vznesl stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, je tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, a Nejvyšší správní soud se jí při posuzování důvodnosti kasační stížnosti nemohl zabývat.

III.D Vada výroku

[29] Stěžovatel v žalobě namítal nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť v něm nebylo uvedeno, kterého zákona je tam citované ustanovení součástí, a porušení povinností bylo formulováno variantně. Nyní mu však vytýká, že trpí vadou, kterou měl krajský soud zohlednit *ex offo*. Podle výroku stěžovatel porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ačkoli pro danou kvalifikaci mělo být kromě zmíněného ustanovení uvedeno současně i porušení § 4 písm. b) téhož zákona. Nejvyšší správní soud připomíná, že otázce náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku či správním deliktu se Nejvyšší správní soud důkladně věnoval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Tam vysvětlil, že neuvedení všech ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, je třeba v každém jednotlivém případě posoudit z hlediska závažnosti. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí. V projednávané věci je podstatné, že výše vypočtená hlediska je krajský soud povinen vzít v úvahu, pokud je v žalobě nedostatečné uvedení ustanovení, podle nichž bylo ve věci rozhodováno, namítáno. O vadu, k níž by musel krajský soud přihlížet z úřední povinnosti (ex offo) se tedy nejedná. Krajský soud proto nepochybil, když se nezabýval těmi vadami výroku

prvostupňového rozhodnutí, které stěžovatel v žalobě neuvedl, a zmiňuje je poprvé až v kasační stížnosti.

III.E Zveřejnění osobních údajů

[30] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet (včetně návrhu na postoupení jejich žádosti o anonymizaci státní správě soudu) se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, čj. S 139/2019 - 7, nebo ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017 či sp. zn. 9 As 413/2018. Po právní stránce postačí odkázat na veřejně dostupnou argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, bod 30.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Protože kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu